

APARE SUB INOIJIREA
UNUI COMITET

Gazetă de știri, In-
drumări, educație
naționalistă
și creștină

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
STR. D. ZAMFIRESCU 14
— FOCȘANI —

Semnul nostru
în alegeri

Drumul nostru

Sunt ani de atunci...

Pe ogorul pustii de marele războiu creșteau încă scorbii. Apele nu se liniștise și cerul era încă înourat. Vânt de nebunie dinspre soare răsare începuse să curățe pământul de ceace războiul mai lăsase în picioare nedărâmat. Și aceasta pretulindent. La noi ca și alurea.

Așa erau vremurile când ne-am luat sborul depe băncile liceului. Ne-am uitat în toate părțile și la această răscruce de vreme n'am găsit un drum pentru noi. Și erau atâtea!

Simțeam că drumul nostru se afla numai în mintea noastră. Și atunci ne-am hotărât la greoaie și îndrăznește încercare. Să facem drumul nostru așa după cum îl aveam în minte.

Dar hotărârea noastră i-au răspuns corul ironicilor și a tuturor nepuțicioșilor.

„Să faci un drum când sunt atâtea”.

„Să vești sudori când au avut grijă să verse alții!”

Și toți în același fel și pe același ton până'n ziua când lărnă-coapele noastre au început să lovească stânca indifferenței și să dărâme malurile inconștienței. Progresul nostru a făcut să dispară ironia și să apară ura. Calomnatori și insultatori să găsească de vânzare și la vremea cea și pentru lucrul acesta banul nu valora nimic.

Dar noi făceam, lucrăm. Și fiecare bucățică de drum făcut ne lega mai mult, ni era mai drag, era al nostru, era al muncii noastre. În fața urii lor opuneam dărâma dreptății noastre.

Și astăzi s'au scurs...

„DUMNEZEU NU SE LASĂ BATJOCORIT”!

De pretulindenti ne vin știri dureroase. Crucea Domnului batjocorită, murdărită, relezată dela fața pământului.

Ită ce ne scrie un cetitor al „Brățului de Fier” din Transilvania:

„Cu mare jale, vă comunicăm ce se petrece în unele comune din Jud. Alba. Legionarii din com. Ighiu Jud. Alba au ridicat o cruce în amintirea camaradului Virgil Teodorescu și camarazii săi omorâți mișelește de către slugile actualului guvern. A fost ridicată în ziua de 27 Ian. 1936, a fost sfințită și-a luat parte la sfințire un număr de circa 2000 de persoane, iar în noaptea de 31 Ian. a. c. a fost ruptă și aruncată de agenții primarului liberal. — Vă rugăm să publicați aceste lucruri, ca să se știe în toată țara”.

Încă o nelegiuire.

Voevozii și domnitorii români, când încheiau tratate de supunere cu turcii, cereau acestora să nu se atingă de pământul românesc și să nu batjocorească credința creștină.

Plăteau strămoșii biruri ca și noi, dar nu se pomenea de cruce măzgălite cu murdăria ca la Cluj, cruce pe care să se urineze jidanii, ca în Basarabia sau să le trântescă jos cu toporul ca la Ighiu din Jud. Alba.

Dacă credința Voievozilor și domnitorilor români ne-a adus la România mare, liberă și independentă, apoi batjocura de acum ne va aduce o mare pedeapsă, un mare blestem din partea lui Dumnezeu.

Nu-i glumă și nici de stat în nepăsare. Numai biruința legionarilor apărători ai credinței din străbuni și cinstitori ai Sf. Cruci, mai poate atrage îndurarea și binecuvântarea lui Dumnezeu, alfel ne vom prăpădi în năpraznică suferință, deoarece „Dumnezeu nu se lasă batjocorit”.

V. B.

Acum avem un drum. I-al nostru, al muncii noastre. Și-o spunem cu toată lipsa de modeste: *Istoria se va opri o clipă asupra sbuciumului în care am vărsat din abundență anii tinereții. Noi n'am însemnat nimic. Munca și credința noastră a însemnat totul.*

Ce satisfacție mai mare vreți. Pe drumul nostru al celor puțini din trecut și bănuși de scrânteață, să plimbă azi dușmanii de ieri, indiferenții și toți cei care ne compătimeau uitându-se la munca nebunească de a încerca să-ți faci un drum în viață când alături sunt atâtea de-a gata.

Erau partide politice. În oricare am fi fost primii, ajungeam cel puțin stăți cât au ajuns colegii noștri de clasă și de bancă, deputați, prefecți, primari, etc., nu musafiri ai pușcărilor ca noi...

Dar acesta-i drumul nostru. Cine vrea să meargă pe el să

afle, are surprize. Nu-i auto-stradă, ci potecă de codru des, potecă de halduci, fiindcă la noi s'au întors vremurile fanarului și ne'ntoarce și noi după vremuri.

Ing. Ioan Blănaru

Din „Cuvântul Studențesc”

Legionarii sunt: „compeliță, responsabilitate, eroism, linie dreaptă, dela cer la pământ, totală lipsă de tranzacționalism, integralism moral și național...”

Ca niște Arhangheli, ei despice cu spada de flacăra a certitudinilor lor interioare, zarea întunecată a ceasului de față, pentru o orientare nouă, în duh și'n adevăr, a istoriei românești...

Cu astfel de suflete, sunt sigur, că nu vom pierde niciuna din bătăliile, la care vom fi chemați”.

Preot Gr. Cristescu
prof. Universitar

† Ion Bălan-Soveja

„Noi mereu te plângem frate
Iar tu dormi mereu”.

Trăiește în umbra brazilor și frate bun cu ei nu putea să cadă alfel decât fulgerător. Așa cum cad brazil.

48 de ani. Sorbind din zori și până'n miez de noapte aerul sâmbălos de munte. Om fără odihnă. Gospodar cum tot să vede. Minte ngeră, fire blândă, suflet ales, ită ce-a fost Ion Bălan din Soveja. De aceea pre bună dreptate stăm încă nedumeriți în fața proaspătului mormânt. Pren ni l'a luat repede. Era un om.

Cu sufletul lui, cu calitățile lui era imposibil să nu înțeleagă frământarea sufletului nostru legionar. De aceea din primele zile ale mișcării, omul care n'a făcut nici o politică, s'a alăturat nouă așteptând și el cum așteptăm cu toții o altă Românie, o Românie legionară, muncitoare și lăcută.

Când furtuna s'a abătut asupra noastră Ion Bălan din Soveja alături de fratele lui Chiță — un strălucit camarad — nu s'au îndoit o clipă așa cum brazil se rup dar nu s'ndoaie.

Și par'că-l văd, la pușcărie după ce a fost adus 80 km. pe jos și bolnav în camera Nr. 8 înalță pe rogojină cu pământ făcut pernă, suferind în tăcere pentru o cauză, pe care a înțeles-o și căreia i s'a jertfit.

Camarade Bălan, ai-dreptul să dormi liniștit. Camarazii tăi de lapți și de suferință îți vor parla o veșnică amintire. Te vom simți alături de noi împreună cu ceilalți camarazi, căzuți pentru credința legionară așa după cum cântăm:

„Legiunea trece viu și aspru'n pas
Cel ce-au căzut răpuși de
gloanțeta dușmane
Pășesc în rând cu cel ce au
rămas”.

Către camarazii mei de luptă

Ne menținem hotărâți pe poziție. Lupta noastră este aspră, tăcută, dar sigură.

Voi camarazi, răspândiți pretulindenti, fiecare fiind o lumină aprinsă în noaptea învierii neamului românesc, nu uitați că depe culmea cea mai înaltă a răspunderii față de Patrie, ne privește *Căpitanul*. El ne-a aprins și el ne

supraveghează. Niciuna nu trebuie să se stingă. O lumină stinsă ne arată pe omul trădării.

Gândiți-vă, că în fața Căpitanului, trădătorul nu mai are nici-o posibilitate de revenire.

Adversarului învins, nu-i mai rămâne decât uneltirea vicleană ca să ne poată zdrobi.

Și aceasta prin noi înșine. Noi suntem, singurul element, de care dușmanul se poate folosi pentru distrugerea noastră. Și cum?... Prin renunțarea la luptă, prin pierderea credinței în victoria finală, prin slăbirea sfintei camaraderii care ne leagă unul de altul și înfrânt prin *tradare*.

În tabăra dela Carmen-Sylva, Căpitanul spunea: „Nici o forță din lume, nu ne mai poate distruge”. Fiecare Legionar, stă neclintit ca o stâncă de piatră, pe care nici valurile cele mai puternice n-o va putea urni din loc. Vor trece peste noi arestări, schingiuiri, asasinări, cenzură, stări de asediu, noi tot mai sus ne vom ridica, tot mai mult se va adânci în sufletul nostru credința Legionară.

Distrugerea noastră, nu va veni decât dela noi, dacă va veni.

Toți Legionarii din întreaga țară suntem strânși uniți într'un singur cerc. Până acuma fiecare din noi, eram întorși cu fața în afară de cerc, pentru a privi la dușman. Astăzi dușmanul nu ne mai interesează. Ne-am întors cu fața înspre cerc, să ne privim unul pe altul. Să ne cunoaștem mai bine. Să ne înțelegem mai bine.

Din exemplul acesta, așa de lămurit dat de Căpitanul, iată că trebuie să înțelegem:

De azi înainte nu ne vom mai ocupa decât de noi înșine. Vom lăsa certurile, polemicile, injuriile, expresiile grele, pe seama celor obișnuiți cu ele. Mai mult. Ne vom abține dela discuțiile sterile. În țara noastră, dela război încoace se discută mereu. Se discută în parlament, în cafenea, în tren, în tramvai, la întruniri, pretutindeni. Dar numai atât.

Căpitanul vrea tăcere și muncă. Vorba ta, discuția ta, să nu fie decât rezultanta faptelor. Altfel e

inutilă. Nu discuta chestiuni politice, financiare sau economice cu nici-un politician. Taci. Căci făcând vei avea siguranța de sută la sută că nu vei spune niciun neadevăr.

Prigonitorii noștri văzând că mijloacele de represiune, nu mai au asupra noastră niciun efect, au schimbat tactica de luptă. Intrebuințează atacul ademenirii, discreditării comandanților noștri Legionari. Nu simțiii că tactica aceasta înceată, prietenoasă, ne poate fi mai uicigătoare decât vârtejul luptei?... Pe Stelescu nu l'a învins nici închisoarea, nici Tutova, nici Neamțul, ci ademenirea, mîrajul mării, pofta de câștig.

Fii atent camarade. Disprețuește pe omul care te laudă. Căci toate laudele lui au un scop precis: debarcarea ta dela datorie, renunțarea la luptă și uitarea suferințelor tale. Te va invita la masă, la petreceri, va fi mai mult decât amabil cu tine în discuții, își va spune că iubește lupta ta, te va convinge că și el este 99% naționalist, c'a stat mai bine de 10 ori de vorbă cu Căpitanul, c'a făcut sacrificii pentru mișcare, dar nu înțelege în felul acesta naționalismul, că sunt anumite lucruri cari nu-i plac etc. Și-ți va înșira tot focul inimii lui, și vei vedea mârșava lui intenție, de-ați suci mințile, de-ați nimici credința ta. Tu'l vei crede?... Și vei da ascultare?... Privește-l bine în ochi și-i vei cunoaște numai decât intenția. Ascultă-l liniștit, lasă-l să vorbească, iar tu rămâi ca stâncă în mijlocul valurilor. Ademenirea lui n'a prins. Valurile s'au sfărâmat. Stâncă a rămas.

Camarazi, suntem cu toții pe drum. Pe drumul cuceririi României Legionare. Nu putem vedea altceva decât victoria, nu auzim altceva decât strigătul disperat al strămoșilor din mormânturi, nu ascultăm decât de chemarea Căpitanului. Numai pe el îl cunoaștem numai pe el îl ascultăm, numai pe el îl urmăm.

Const. Caragață
învățător

Cine știe să moară, nu va fi rob niciodată.

SPRE A SE LUA AMINT'E

Ni s'a comunicat la redacție, cum că unele haimanale fără nici un căpătâi pe lume, ce s'au luat în serios rolul de șefi județeni ai partidelor iudeo-masonice, prin niște fițuici a lor de scandal și pe care în bătaia de joc a presei românești le numesc ziare, se ocupă de noi atacându-ne.

Am spus ni s'a comunicat chiar de membrii lor nemulțumiți de aceasta întru cât noi nu avem timp, de cetit astfel de prostii.

Nu vom răspunde niciodată și nimic prin scrisul nostru legionar, acestor degenerați puși în slujba exclusivă a iudeo-masonilor.

Și Iuda a vândut pe Domnul, însă cu prețul vânzării și-a procurat la răndu-i frânghie și săpun.

Totuși celor ce-și găesc locul și se complac în a ne împroșca dela aceste fițuici, sau din alte locuri, le spunem doar atât: Să ia aminte căci

„Vom plăti noi tutulor
„Iudeo-francmasonilor
„Și vouă liberalilor
„Și vouă țărăniștilor
„Si tuturilor partidelor
„Tâlharilor, tâlharilor”.

„Cine suntem și ce putem
„Acel ce-n liniște azi tăcem
„Ei bine vă vom arăta
„Când Căpitanul va striga
„Făcâi vă cheamă patria
„Răspundeți toți, răspundeți toți”.

Și dacă nici aceasta nu-i mul-

tumește și în hrubele lor drăcești chibzuesc ce vor face cu noi în cazul — cel mai nenorocit pentru țară — când vor veni la putere apoi afle că pe toți legionarii

„Nici ziduri reci
„Nici temelie, nici sânge
„Nu-i vor putea opri din
calea lor
„Căci noua viață nimeni
nu o poate frânge
„Din falnicul ei marș biruitoar”.

Ce-ar putea face cu noi decât ceea ce au mai încercat și alții a-dică: ne vor aresta, ne vor bate, ne vor schingiu? Asta-i prea puțin pentru adevărații legionarii în Arhanghelului Mihail, pentru: „Legionarii sacrificiilor sfinte”, căci cu atât mai mult se vor ofeli în credința lor sfântă pentru dreptate și adevăr.

Aurul prin foc își capătă adevărata lui valoare.

Ne vor omori? Puțin ne pasă, am avut noi grija să aranjăm din timp cine ne urmează pe fiecare din noi.

Dar atunci va fi cu adevărat „scrâșnirea dinților” căci pe mormintele noastre va răsări din belșug floarea răzbnării și a dreptății

„Vai de ei tâlhari pogan
„Unul nu va scăpa din mâini
„Vor fi tratați ca niște câini”

N. Voinea
Focșani

Durerile neamului

Noi perdem podobeale,
Ca spicele boabele.

Ți se rupe inima de durere văzând nepăsarea celor ce au condus țara dela război încoace! Biserici devastate de ghiulele inamice stau până astăzi în aceeași stare. Oare n'a văzut nimeni din conducătorii orașului Panciu, zidurile rămase din biserica Sf. Apostoli care cerșesc mila credincioșilor pentru a o repara? Nu cred acei ce au condus gospodă-

ria orașului Panciu că aceste ziduri trimt blestemul lor contra acestor nepăsători?

Ce s'ar face creștinii din Panciu fără biserica-boerească. „C. Parașchiva” care și aceia reclamă reparații? Au observat ei că jidovii au două locașuri de închinăciune. Sinagogi unde pun la cale pierderea neamului Românesc?

Să nu se creadă însă, că numai Panciu a fost lăsat pradă nepăsării. Nu! E grozav să te gândești că pretutindeni e la fel.

În satul Ghimicești, biserica cu

Fortul 13

Acesta este numele ce-l poartă proaspătă cortă de lectură a Domnului Prof. Dragoș Protopopescu în care a turnat cu neîncrecut meșteșug un amestec de ușuratică și păcătoase petreceri cu cele mai sublime momente și suferinți din istoria mișcărei legionare.

Fortul 13, dincolo de parter începătoare, cere-ți de impresii, că începi, să te slănzi în noaptea unui roman de pământegii senzații, face o trecere și despărțire cu tăluz de sable late lumen cu care o începul romanului și lumen celor dela Jilava, lumen legionarilor în mijlocul cărora a sălăit și auzul cărții pomniale către început.

„De acum se putea spune că linta de despărțire s'a tras între două lumi: lumea de-adineaură agonizând în viciu, falș și murdărie; lumea tânără, care năștea întru Neam, Rege și Hristos la puzcările”.

Auzorul Fortului 13 vizitase închisoarea Jilava cu o zi înainte de-a fi arestat și se strămăna cu gândul și și zicea: „Ce monstruoșitate... ca țenari care-i glia curajă ca mazărea'n păstae, să fie ridicăți din așternut, în ajunul sărbătorilor, de lângă mamă, soția sau copilul lor; și țărăși pe drumurile de țară ale Jilavei, pe cari flăcăi nevinovași ca ei umblau numai cu colindele!”

După vizita făcută la Jilava, ca om liber, aște-l peapru a două zi cules din lumen luxului și a desfrăului, din

lumen putredă și viermănoasă, așezat în forlăreasta zidită în adâncurile pământului, svărlit printre legionarii sacrificiilor sfinte, pe care ni-l arelă cu nume sucite, răsuclte și schimbate și începe a trăi la fel cu ceilalți legionari o viață de lipsuri și suferință, o viață de curățenie morală, de rugăciuni și nădejde în Dumnezeuul părinților și al strămoșilor noștri.

„Cu noi este Dumnezeu;
„Înțelegeți neamuri și vă plecați
Căci cu noi este Dumnezeu,
„Doamne al puterilor, fit cu noi
„Căci pe lume afară de tine
„Ajutor tîtru dreptate nu avem;
„Doamne al puterilor miluește-ne
I pre noi”.

„De trei ori șirofa minunată urcă la cer. Unii, ca Domnul Eulampe

Sibică o aud acum întâia oară în viață. Cuvântul ei de exlavie potolă și nespusa frumusețe simplă, melodia jumătate plâns, jumătate exasperare, întreaga ei atmosferă de pădure și restrigțe topește inima și-o urcă pînă de smîrnă, la Domitul.

Când cel din urmă „Doamne al puterilor” se arcuește din glasuri înecate, tavanul închisoarei s'a spintecat ca o calăpetească; varul s'a transfigurat în argint; din el, până la cer, lumina nevăzută tencuește un curcubeu de care mai atârna lacrimile, ploaia din urmă a sufletului.

Prin această ploae, de acolo de sus, pe o ramă de rasă, pe balustrada de altar a cerului, se apleacă asupra-le, cu zămbetul griu, din bieză strânsă și frământată cu ochii poruncind

hramul „Sf. Voevozi” a ars din temelii tot în timpul războiului. Și credeți că astăzi satul are altă biserică? Nu! S'a început construcția în 1927, turnându-se temelie și temelie rămâne, căci acei ce o începuseră s'au gândit că ar putea face ceva — *invârteală* — și au ajuns pe la Parchet!

Biserica din Movilița n'o aștepta aceeași soartă dacă tineretul constructiv de sub conducerea Căpitănelui, nu începea lucrul?

Dar în satul Sănduleni, județul Bacău, unde biserica șade la fel stricată tot din timpul războiului?

Dar în Tg. Valea-Rea unde sunt 2 sinagogi, nici biserică ortodoxă, iar creștinii mănâncă *auziți? carne cușer!* tăiată de un jidan puturos — Altar — vreți grozăvenie mai mare?

D-nii politicieni care dela războiu au trecut continu pe lângă ruina bisericii dela Sănduleni, n'au văzut-o, că au făcut din ea obiect de pescuirea voturilor.

Unde ești mărite Voevod Ștefan să vezi biserica ridicată de tine în amintirea colegului tău din copilărie — Gheorghe — care stă de câțiva ani cu ușile închise căci nu se ajung bani pentru reparații! Legionarii de sub comanda lui Corneliu Codreanu, se ridică însă, să scuture odată jugul acestor rușinoși

ce-l poartă o țară întreagă pe grumajii săi. Legionarii au pornit, și-i freamăt în toată țara: Ici se construiește o biserică, dincolo o școală, un cămin, o casă de sănătate, se repară poduri, se fac ciușmele, se ridică troițe și toate acestea numai de acei ce cred în izbânda unei Români noi!

Nu se poate să lucrezi însă undeva, fără să vie jandarmul să te oprească pe motiv „*că aduci grave tulburări și faci desordine lucrând degeaba, fără plată*”.

Dar nu se sesizează nimeni de taberile jidănești ale haluților care lucrează și cântă în limba jidănească, cântecele patriei lor, Palestina. Atât la lucru cât și pe stradă în corpore. Sunt la ei acasă? Și noi suntem mosafirii lor? Să n'avem voie să cântăm „Cu noi este Dumnezeu”!

Să n'avem voie să ne cântăm durerile și necazurile? Ei bine, Legionarii, nu vor da înapoi până nu vor vedea falfăind steagul dreptății peste ruinele democrației — peste caracatița iudeo-masonică — măcar de ar trece peste mii de trupuri legionare.

Sângele părinților noștri au făcut România-Mare, sângele nostru v'a face România nouă-Legionară.

Mihai Manea
Legionar — Mănăstioara

ISTORIA SE REPETA

Nu e basm și nici vorbe de rând, ci curatul adevăr, că: „*Istoria se repetă*”.

Am ascultat și în anul acesta, ce și în anii din urmă, conferențieri, cari au preamărit actul cel mare al „Unirii dela 1859”, împlinit cu suferințele de martiri, ale tineretului dela 1848.

Am urmărit atent, deși cunoșteam adevărul istoric, dar simțeam o satisfacție sufletească, ascultând întreaga evocare a trecutului de holoșire dărză, mergând până la jertfe de orice fel, trecut scris în Istoria Neamului de „Tineretul Generos”, dar evocaj de acei ce nesocotesc și nu înțeleg aceeași generozitate

a Tineretului zilelor noastre.

Și cu cât s'a repetat mai mult povestirea faptelor, pe aceeași măsură apărea în mintea și sufletul meu, un alt sir de tablouri comparative, cu alte chipuri, dar cu aceeași acțiune și pentru același motiv „*Neam și Țară*”.

Și din această comparație am observat, că între „Tineretul Generos” dela 1848 și „Tineretul Jertfei” din zilele noastre este atâta asemănare, încât cu prisosință se adeverește, că „Istoria se repetă”.

Păcatul dragostei de Neam și Țară l-a ispășit Tineretul dela 1848 în mănăstiri și rălăcind în țări străine, cântând cu durere: „*Păsărică călătoare...*”

cari i se închină; ori la munte, printre stejarii care-i seamănă.

Acum, Sfântul Mihai le apărea pe catapeteasma spirituală a închisoarei, jumătate pe pământ, jumătate în cer, real și ireal; lădăuna le apărea așa: sfânt și soldat, cu fruntea în aureolă și sulita în grumazul balaurului, chiar când se găsea, ca în vis, la masă cu ei, sfărâmând ceapa cu pumnul, sau departe zidind cu vâzvozii de odinioară „*biserică iscusită la loc desfătat*”.

„Doamne al puterilor... mântuiește-ne pre noi!”

Ruga spârgea o ultimă oară bolta închisoarei. Urca acum atât de sus, că vorbele ei, în volute de melodii, se făceau inele, ca acelea în jurul frunților de ingeri.

Și Tineretul zilelor noastre și-a plătit același păcat la Văcărești și în toate închisorile din țară, cântând rugăciuni de iertare pentru inchizitori și întreaga rălăcire.

Însă, o mică deosebire: cei dinții în mănăstiri cetiți de călugări, apoi în pribegie; cei de azi, în temnițe la cot cu borfașii și tâlharii de rând, descântăți de personalul respectiv.

În luptă cu o inverșunală mentalitate de interese și ambiții personale, Tineretul Generos a croit drum în stâncă și a secal cu focul dragostei de Neam și Țară, Milcovul blestemului secular.

Cu același spirit de jertfă, Tineretul zilelor noastre luptă să consolideze unitatea sufletească a Neamului, consolidând în primul rând credința străbună, prin înălțarea Sfintei Cruci pe turlele mănăstirilor și bisericilor părăsite chiar și de cei ce zic, că și-au închinat viața bisericii străbune, păstorindu-o.

Peste „Tineretul Generos”, din poruncă domnească s'au ridicat preoții, cetindu-le moliftele, să alunge duhurile rele, pe care le vedeau cei orbi la minte și stăpâniți de patimile bunurilor personale, care nu auzeau și nu pricepeau „*glasul vremii*”.

Peste „Tineretul Jertfei” din zilele noastre, a căzut analema Sinodului Bisericii Române, pentru că a culezat, ca în sudoarea și islovirea trupurilor să înalțe „Sufletul Neamului” reparând și clădind Mănăstirile și Bisericile, izvoarele rezistenței noastre naționale.

Deci, Tineret al Jertfei, fruntea sus!

Ca și cei dela 1848, vă scrieți pagina în Istoria Neamului cu sudoarea frunții voastre, cu sângele vostru, închinându-vă sufletul Altarului, Bisericii Strămoșești, pentru că Bunul Dumnezeu să ne mântuiască Neamul și Țara de toată obida și stricăre.

Ca și epigonii de azi, ce se bat cu pumnul în pieptul sec de suflet și de credință, pentru Tineretul dela 1848, se vor bate, peste câteva zeci de ani, alți epigoni mici la suflet, mari de patimi, cari vă vor proslăvi.

„Și arestații se despart de Dumnezeu și Arhanghel, ca să-și ia din nou locul lângă el, în somn, pe scânduri”.

Nu mai adaug nimic, ca să nu știrbesc cu ceva extraordinara frumusețe literară, cu care Domnul Profesor Dragoș Protopopescu a zugrăvit chipurile dărzilor legionari întemnițați. Iărta lor de credință și pacea datorită lor de creștin și de român.

V. Boldeanu

„Voi sunteți generația hotărâtoare. Vă așteaptă o mare biruință sau un mare blestem”.

S. MEHEDIŢI

Dumnezeu și sufletul Neamului vor ține în fund de moșieră această pleavă, păstrând în grădina aleasă a nemuririi, florile rari ale jertfei, care vor răspândi peste această Țară și acest Neam mireasma dătătoare de viață.

Flori tinere și rari ale Neamului nostru, sugeți seva sufletului neprihănit al înaintașilor și din mustul sângelui ce dospesște sfântă glic, pentru că a căldura și lumina Bisericii Străbune, să înfloriți frumos și cu îmbătător parfum să rodiți din belșug, rod sănătos și de spor, pentru Neam și Țară.

A.

Logică umanitară

Mărturisim că ori de câte ori a fost vorba să discutăm despre umanism, am făcut-o cu desul de scârbă. Nu doar că umanismul n'ar fi o idee suficient de discutabilă cu argumente pro și contra, ci fiindcă *umanitariștii noștri* sunt pur și simplu niște imbecili. Dovada? Iat-o:

Recent s'au constituit într'un „*front popular*”. Treaba lor. S'au întrunit pentru a se organiza contra dreptei și mai ales contra crescândei simpatii pentru dreapta. Iarăși treaba lor. Să apără omul cum poate. Dar când în numele principiilor umanitare se renunță la logică nu știm cum dar par că ar trebui pălmuiți.

La Deva prin moștirea votată, cer:

1. *Desființarea tuturor organizațiilor fasciste și de dreapta.*
2. *Libertatea presei și-a cuvântului.*

Și când scrieam mai sus că sunt pur și simplu imbecili cred că spuneam prea puțin.

Mă rog iluștrilor, pentru cine mai cereți *libertatea presei și-a cuvântului* dacă în același timp cereți scoaterea dela aceste drepturi a unei organizații care dacă nu-i mai mare — să presupunem, făcându-vă pe plac — decât cea comunistă-umanitară, în orice caz, egală. Și-atunci care-i logica care vă călăduște. Unde sunt principiile așa de larg frământate ale umanismului vostru!

Noi cel puțin o spunem neted. Întâi familia noastră, marea noastră familie neamul și apoi ceilalți oameni, dar c'o condiție pentru toți deopotrivă.

Voi, așa iubiți omul! Cereți desființări și sigur arestări în numele umanismului!

Dar dacă cerci să vezi în numele cui se cer rezolvate punctele de mai sus dai peste 95% străini de neamul nostru cari ca niște musafiri obraznici cer arestarea gazdei, fiindcă organizațiile de dreapta sunt sulă la sulă români creștini a căror strămoși au îngrașat pământul acestei țări cu sângele lor.

Dar umanismul lor e lipsit și de calitate.

Dacă musafirii cer, apoi noi știm că musafirul nu poate avea decât urechi de auz și ochi de văzut. El nici nu cere, nici nu-și dă păreri, ascultă. E vorba de bun simț. Iar dacă îi lipsește atunci forțea pe gazdă să-i deschidă ușa c'un ceas mai devreme: Ori aici, cam așa-i cazul.

Tase.

Un document care mustră stăpînirea Romînească

Onorată Redacție,

Cu onoare vă rugăm să binevoiți a da proverbiale D. V. gîndurile următorului articol.

În zilele trecute am putut găsi în muzeul din Iliești, un ordin circular vechiu de 104 ani, trimis tuturor moșilor din Bucovina, de către guvernul austriac de atunci, pe care Vi-I anexăm aici în copie și în traducere și care circulară aș dori să o publicați poate chiar în amănunțită graiuri, ca să știe lumea cu câtă grijă știa să ocrotească guvernul austriac locuitorii români de pe aceste plaiuri, de lepra și otrava jidovească și cu câtă amabilitate îi protejează pe jidani, guvernele noastre românești.

Din circulara alăturată se poate vedea, cu înalță că pe atunci pericoulul jidovesc nu era atât de mare, că chiar un guvern austriac, străin deci de acest obiceiul po-

por românesc, interzicea jidanilor cari nu se ocupau cu agricultura sau o meserie oarecare, să se așeze pe meleagurile noastre, să deschidă crășme sau să jină mori, ca românul să nu fie otrăvit de rachiul jidanului și să nu-și mearce grîul la moara jidanului.

Ce să mai zicem noi astăzi, când toate crășmele sunt ale jidanilor și aproape toate morile sunt ale lor?

Rabdă inimă și faci, căci tu toate mi le faci. Și așa este vina o purtăm în primul rând noi românii și apoi guvernele noastre.

Noi suntem vinovați că ne ducem la crășmele și morile lor, și că tolerăm astfel de guverne la cârma țării, iar guvernele sunt vinovate deoarece vor să guverneze țara numai cu ajutorul cahalului jidovesc.

Ștefan, Maria Ta și Tu Vlad Tepeș, mîntuiri-Vă țara, că altfel ne înăbușim cu toți.

Traducete.

(*Țării era numai un Kreisant*).

Tuturor domeniunilor (moșilor) li se aduce la cunoștință încă odată cu observarea, ca să se conformeze imediat ordinului primit, că domenionul (moșia) va fi amendată cu o amendă de 100 florini monedă convențională pentru fiecare jidan tolerat fără autorizație, iar mandatarul va fi pedepsit încă și personal.

Domenionul (moșia) va pedepsi deci imediat pe jidanii cari se găsesc fără autorizație pe teritoriul lor înainte de expedierea lor, deoarece respectivii comisari districtuali în călătoriile lor de inspecție vor trebui să-și facă convingerea cea mai perfectă despre conformarea întocmai a acestui ordin.

Dela Administrația Gubernială I. R. a Bucovinei.

Cernăuți, la 14 Noemvrie 1832.
CASIMIR, cav. de Milbocher
Consilier gubernial și prefect districtual I. R.
p. conf. Gh. F. dela Suceava

și să-și formeze un alt cuib în care el va fi șef.

Dacă dintr'un cuib se desprind cel puțin 3 membri și își fac fiecare câte un cuib, cuibul vechi devine cuib superior Nr. 1.

După inițiativa, munca și serviciul adus Legiunii, un cuib poate deveni superior Nr. 2, 3... până la 7. Aceasta după mai mulți ani de luptă.

Șeful Legiunii are un catalog cu toate cuiburile.

Ele au rubrica lor, în care se înscrie orice inițiativă, activitate, sau faptă făcută de fiecare.

Un cuib superior se poate întinde și'n zece sale, dacă poate

face în fiecare din ele câte un cuib nou.

Fiecare este liber să se întindă după puterea pe care o are, astfel că dintr'un cuib făcîndu-se mai multe cuiburi, toate acestea formează un fel de familie. Adică, cuibul, care s'a format întâi și cu toate celelalte, cari s'au născut din el formează o familie. Fiecare cuib din familie își are câte un șef, dar mai mare peste toți este șeful primului cuib.

Punctul 18. Cuiburi încadrate.

Cuiburile dintr'un sat, comună, oraș, fabrică, facultate, etc. trebuie să aibă legătură între ele.

De ce? Pentruca să nu se ciocnească întreșele în anumite chestiuni (unii să aibă o părere alții altă părere). Toți legionarii vor avea o singură părere, un singur gînd și un singur suflet.

Cine este șeful dintr'un sat?

Dacă intr'un sat este o singură familie de cuiburi, șeful legiunilor din sat este șeful primului cuib.

Dacă sunt 2 familii de cuiburi, șeful satului sau șeful garnizoanei legionare va face cu schimbul câte-o lună.

O lună va fi șef al tuturor cuiburilor dintr'un sat, șeful unei familii, o lună șeful celeilalte familii de cuiburi.

Dacă vor fi trei sau patru familii de cuiburi, vor face fiecare câte o lună cu schimbul.

Șefii sătești când se schimbă, fac un proces-verbal de predare și de primire a comenzii, pe care-l trimit Șefului județean, iar aceasta îl trimite Șefului Legiunii, ca să se știe la Centru cine are comanda în luna aceea.

Sistemul acesta de rotație nu-i făcut pentru a astîmpăra selea după șefie, deoarece nu se admite în rândurile legionarilor această nenorocită boală a alergării după locuri înalte, de frunte.

Această rotație e făcută spre a fi pregătit un înlocuitor imediat, când șeful a căzut în luptă sau când este plecat din localitate, spre a se verifica, care este mai capabil dintre toți, care poate lua cea mai bună hotărîre și în timp de-o lună s'o ducă la capăt, care muncește mai mult, care seamănă mai multă dragoste și unire printre legionarii.

ȘTIRI

În comuna Vințul de jos Alba, s'a sfințit „Fântâna Nicadorilor” săpată și zidită de Legionarii acestei comune.

La această serbare au luat parte camarazii de mai jos ca șefi Legionari, uriașul Bănică-Dobre comandant Legionar, Eroul Căpitan Șiancu șeful regiunii, Dr. Ilie Colhon șeful județului Alba, vesti-

tal luptător Dr. Laga și șeful plătii Puștin Putre. Toți pești noștri au vorbit despre rostul acestei muncii comuna întregă au luat parte în această serbare frumoasă Legionară, serviciul divin s'a oficiat de vrednicul Preot Stoica Nicolae, după serbare camarazii în număr frumos de 150 sub comanda șefului de județ Dr. Ilie Colhon au marșfestat prin comună cu cântec. Toată serbarea a decurs în cea mai perfectă liniște. Gh. Tudoran

Comaradul Miron Băzdeleanu a găsit un revolver pe șoseaua Brăilei la un km. dela ieșirea din Focșani. Revolverul cu seria K a fost predat șefului de poliție Serg. instr. Raicev Ioan dela Vultur jud. Putna, unde se află și acum.

Cucuruz Mare - Cernăuți. În după amiaza zilei de 18 Ianuarie în casa țărânului Zahariuc Costin s'au strîns mai mulți țărani membri ai partidului „Totul pentru Țară”, să mai stea la vorbă ei între ei despre nevoile și neajunsurile lor.

Nouă jandarmi, dintre care un plutonier și doi serg. instructori, au intrat fără nicio înmă în casa țărânului Zahariuc Costin s'au început a lovi în dreapta și'n stînga în femeia gospodării Zahariuc și prietenii veniți la ei în casă sperînd copii. Au fost răniți și bătuți crunt la cap Mihăileanu Ion și Oprisică Gheorghe.

În cele din urmă i-a legat pe toți, căpi erau în casă și i-a dus la postul de jandarmi unde i-a ținut arestați 24 ore, nemîncînd și bătuți cu rîndul de cele 9 brute în uniformă militară.

Serg. instr. Curcă Vasile bestie infernală a bătut pe camaradul student legionar Cipișcă Gh. plăt i-a scos maselele. R. Elin

Cîmpicești-Putna: Primarul Noroccea confiscă 30 calendare de-ale „Brațului de Fier” și-a împachetat carne și măslîne în ele, deoarece are prăvălie.

Suraia-Putna: Primarul P. Marin ne-a confiscat 14 exemplare din „Brațul de Fier” dintr'o prăvălie unde erau lăsate spre distribuție, de către camaradul Gh. Toma, inv. în Suraia.

Dobitocii, aceștia, cărora le trebuie câte cinci kgr. de vin și câte o jumătate de oră până să isbutească a semna câte-o hîrtie la crășmă, se cred mai deștepti decît cei dela Focșani, ne confiscă fără să jină seamă, că un trecut prin focul cenzurii. E foarte probabil, că analfabeții aceștia, nici nu știu ce-i aceea cenzură.

Mă dobitocilor! Să nu mai puneți mîna pe gazetă că vă dau dracului cu partidul vostru cu tot!

Abonamente de susținere pe un an 50 lei, pe 6 luni 25 lei.
Informații, manuscrise, abonamente se pot trimite pe adresa: Preot V. Boldeanu str. D. Zamfirescu Nr. 14, Focșani.

Cețiți și răspândiți
„Brațul de Fier”

Câte-va lămuriri despre organizare

Spre a nu se petrece și'n lumea legionarilor, aceiași neînțelegeri, care dăinuiește fără sfârșit în alte org. politice, cearta pe locurile de frunte, de conducere, de șefie, dăm mai jos câteva puncte din partea II. „C. Șeful de cuib”.

„Punctul 17. Cuib superior și familie de cuiburi. Fiecare membru al cuibului, după ce a stat într'un cuib mai multă vreme făcîndu-și educația legionară, poate să se desprindă din acel cuib